



გ ა დ ა წ ყ ვ ე ტ ი ლ ე ბ ა
საქ---თველოს სახელით

15 იანვარი, 2019 წელი
თბილისი

შესავალი ნაწილი

თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგია

მოსამართლე ლილი ტყემალაძე
სხდომის მდივანი ნინო სეხნიაშვილი

მოსარჩელე - მ----- ზ-----ე

წარმომადგენლები - ბ--- გ-----ი

მოპასუხეები - ლ---- გ-----ე, შპს „ფ----- ქ---“

მოპასუხე შპს „ფ----- ქ---“-ის წარმომადგენელი - ე-----ე, ს----- მ---ი

დავის საგანი - თანხის დაკისრება

აღწერილობითი ნაწილი

1. სასარჩელო მოთხოვნა:

1.1. მოპასუხეებისათვის სოლიდარულად მ----- ზ-----ის სასარგებლოდ ზიანის ანაზღაურების მიზნით 2 795,00 ლარის გადახდის დაკისრება.

2017 წლის 21 ნოემბერს ავტოსაგზაო შემთხვევის დროს შპს „ფ----- ქ---“-ის კუთვნილი ავტომანქანით (სახელმწიფო ნომერი: T-- 3--), რომელსაც მართავდა მძღოლი ლ---- გ-----ე, დაზიანდა მ----- ზ-----ის მართვის ქვეშ მყოფი ავტომანქანა „M----“ (სახელმწიფო ნომერი: C- 2-- S-). საგზაო მოძრაობის წესების დარღვევისათვის ლ---- გ-----ე დაჯარიმდა 250 ლარით. ავტომანქანის შემოწმებისას დადგინდა, რომ ავტოსაგზაო შემთხვევით გამოწვეული ავტომანქანის დაზიანებების შეკეთებისათვის ჩასატარებელი სამუშაოების ანუ მოსარჩელისათვის მიყენებული ზიანის ოდენობა შეადგენს 2 795,00 ლარს.

2. მოპასუხის პოზიცია

შპს „ფ----- ქ---ის წარმომადგენელმა წერილობით წარმოდგენილი შესაგებლით არ ცნო სარჩელი. შესაგებელში განმარტებულია, რომ, მართალია, ავტოსატრანსპორტო შემთხვევაში მონაწილე მიკროავტობუსი წარმომადგენს შპს „ფ----- ქ---“-ის საკუთრებას, მაგრამ იგი გადაცემულია სარგებლობაში საიჯარო ხელშეკრულების საფუძველზე ინდ. მეწარმის ლ---- გ-----ის მფლობელობაში, რის გამოც ამ უკანასკნელს ეკისრება პასუხისმგებლობა მესამე პირების წინაშე.

მოპასუხე ლ---- გ-----ემ არ ცნო სარჩელი.

3. ფაქტობრივი გარემოებები

3.1. უდავო ფაქტობრივი გარემოებები

3.1.1. 2017 წლის 21 ნოემბერს მომხდარი ავტოსაგზაო შემთხვევის შედეგად დაზიანებული იქნა ავტოსატრანსპორტო საშუალება „M---- 3“, სახელმწიფო ნომრით C-2--S-.

სასამართლო ემყარება შემდეგ მტკიცებულებებს:

- მოსარჩელის ახსნა-განმარტება (ს.ფ.2-3).
- სქემა საგზაო-სატრანსპორტო შემთხვევის დათვალიერების ოქმთან დანართი (ს.ფ. 18).
- მ----- ზ-----ის ახსნა-განმარტება (ს.ფ. 16).
- ლ---- გ-----ის ახსნა-განმარტება (ს.ფ. 17).

3.1.2. ლ---- გ-----ე, რომელმაც ვერ უზრუნველყო საგზაო მოძრაობის უსაფრთხოება, მართავდა ავტოსატრანსპორტო საშუალება მიკროავტობუსი სახელმწიფო ნომრით T-- 3--, დაჯარიმებული იქნა ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა კოდექსის 125-ე მუხლის თანახმად, 250 ლარით.

სასამართლო ემყარება შემდეგ მტკიცებულებებს:

- მოსარჩელის ახსნა-განმარტება (ს.ფ.2-3).
- ელექტრონული საჯარიმო ქვითარი (ს.ფ. 22).

3.1.3. სახელმწიფო ნომრით C-2--S- რეგისტრირებული ავტოსატრანსპორტო საშუალების „M---- 3“-ისათვის მიყენებულმა ზიანმა შეადგინა 2 795,00 ლარი, რაც გადაიხადა მ----- ზ-----ემ.

სასამართლო ემყარება შემდეგ მტკიცებულებებს:

- “M----“-ს მიერ გაცემული შეკვეთა მომსახურებაზე (ს.ფ. 23).
- შპს „თ----- პ----- ვ-----ს“-ის მიერ გაცემული ცნობა (ს.ფ.).

3.2. დადგენილი სადავო ფაქტობრივი გარემოებები

საქმისთვის მნიშვნელობის მქონე ფაქტობრივი გარემოებები მხარეებს სადავოდ არ გაუხდიათ.

სადავოა მოპასუხე შპს „ფ----- ქ---“-ის სოლიდარული პასუხისმგებლობის საფუძვლები, რაზედაც სასამართლო იმსჯელებს გადაწყვეტილების სამოტივაციო ნაწილში.

სამოტივაციო ნაწილი

4. შემაჯამებელი სასამართლო დასკვნა

სარჩელი მოპასუხე ლ---- გ-----ის მიმართ დასაბუთებულია და მის მიმართ მოთხოვნის ნაწილში უნდა დაკმაყოფილდეს. რაც შეეხება მოპასუხე შპს „ფ----- - ქ---“-ის მიმართ მოთხოვნას დაუსაბუთებელია და არ არსებობს მისი დაკმაყოფილების სამართლებრივი საფუძველი.

5. კანონები, რომლებითაც სასამართლომ იხელმძღვანელა

სასამართლომ იხელმძღვანელა სამოქალაქო კოდექსის 317-ე, 408-ე, 409-ე, 992-ე, 999-ე მუხლებით.

6. სამართლებრივი შეფასება

6.1. საქ---თველოს სამოქალაქო კოდექსის 317-ე მუხლის თანახმად, ვალდებულების წარმოშობისათვის აუცილებელია მონაწილეთა შორის ხელშეკრულება, გარდა იმ შემთხვევებისა, როცა ვალდებულება წარმოიშობა ზიანის მიყენების (დელიქტის), უსაფუძვლო გამდიდრების ან კანონით გათვალისწინებული სხვა საფუძვლებიდან.

სამოქალაქო-სამართლებრივი პასუხისმგებლობის ერთ-ერთ სახეს დელიქტური ვალდებულება წარმოადგენს. ამგვარი ვალდებულებები არასახელშეკრულებო ვალდებულებათა კატეგორიას მიეკუთვნება. მოცემულ შემთხვევაში თვით ზიანის მიყენების ფაქტი წარმოადგენს ვალდებულების წარმოშობის საფუძველს, რაც დაზარალებულს უფლებას აძლევს მოითხოვოს ზიანის ანაზღაურება ზიანის მიმყენებლისგან.

საქ---თველოს სამოქალაქო კოდექსის 992-ე მუხლის თანახმად, პირი, რომელიც სხვა პირს მართლსაწინააღმდეგო, განზრახი ან გაუფრთხილებელი მოქმედებით მიაყენებს ზიანს, ვალდებულია აუნაზღაუროს მას ეს ზიანი. აღნიშნული მუხლი განსაზღვრავს იმ აუცილებელ წინაპირობებს, რომლებიც უნდა არსებობდეს დელიქტური ურთიერთობის წარმოშობისათვის, კერძოდ,

უნდა არსებობდეს ზიანი, მართლსაწინააღმდეგო, ბრალეული ქმედება და მიზეზობრივი კავშირი ქმედებასა და დამდგარ შედეგს შორის.

საქ---თველოს სამოქალაქო კოდექსის 999-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, მგზავრების გადაყვანისა და ტვირთების გადაზიდვისთვის გათვალისწინებული სატრანსპორტო საშუალების მფლობელი, თუ მისი სატრანსპორტო საშუალების ექსპლუატაციას მოჰყვა ადამიანის სიკვდილი, დასახიჩრება ან ჯანმრთელობის მოშლა, ანდა ნივთის დაზიანება, ვალდებულია დაზარალებულს აუნაზღაუროს აქედან წარმოშობილი ზიანი; ამავე მუხლის მეორე ნაწილის მიხედვით, ამ მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული ზიანის ანაზღაურების მოვალეობა არ გამოიყენება, როცა: ა) ზიანდება გადასახიდი ტვირთი, გარდა იმ შემთხვევებისა, როცა მგზავრს ეს ტვირთი თან მიაქვს; ბ) ზიანდება სატრანსპორტო საშუალების მფლობელის მიერ შესანახად მიღებული ნივთი; მე-3 ნაწილის მიხედვით, ამ მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული ზიანის ანაზღაურების მოვალეობა არ გამოიყენება, როცა ზიანი გამოწვეულია დაუძლეველი ძალით, გარდა იმ შემთხვევებისა, როცა ზიანი წარმოიშვა საავიაციო ტრანსპორტის ექსპლუატაციის დროს.

სამოქალაქო კოდექსის 999-ე მუხლის მეოთხე ნაწილის თანახმად, თუ პირი სატრანსპორტო საშუალებას იყენებს მფლობელის ნებართვის გარეშე, იგი ვალდებულია მფლობელის ნაცვლად აანაზღაუროს ზიანი. ამასთან, მფლობელი ვალდებულია აანაზღაუროს მიყენებული ზიანი, თუ სატრანსპორტო საშუალების გამოყენება შესაძლებელი გახდა მისი ბრალის გამო. ამ ნაწილის პირველი წინადადება არ გამოიყენება, თუ მოსარგებლე მფლობელის მიერ დანიშნულია სატრანსპორტო საშუალების სამართავად, ან თუ ეს სატრანსპორტო საშუალება მას გადაცემული ჰქონდა მფლობელისაგან.

სამოქალაქო კოდექსის 999-ე მუხლის სუბიექტები არიან ვალდებული და დაზარალებული პირები. ვალდებულ პირად კანონი განიხილავს ნივთის მფლობელს, ანუ პირს, რომელსაც ამ ქონებაზე საკუთრება მართლზომიერად აქვს მოპოვებული, თუმცა მფლობელი, როგორც ზიანის ანაზღაურებაზე პასუხისმგებელი პირი, შეიძლება იყოს, როგორც პირდაპირი, ისე – არაპირდაპირი. ამ უკანასკნელ შემთხვევაში სახეზე გვყავს კვლავ „მფლობელი“ (არაპირდაპირი) და „მოსარგებლე“ (პირდაპირი მფლობელი).

სამოქალაქო კოდექსის 999-ე მუხლი ითვალისწინებს გამონაკლისსაც - ნივთის იურიდიულ მფლობელს პასუხისმგებლობა არ ეკისრება კანონით პირდაპირ გათვალისწინებულ შემთხვევაში (ნორმის მე-2 და მე-3 ნაწილები), მათ შორის მაშინაც, როდესაც სატრანსპორტო საშუალებას მართავდა სხვა პირი, თუმცა ამ შემთხვევაში ვალდებული პირის დადგენა ხდება იმის მიხედვით, თუ რა გზით (იურიდიულად ნამდვილი უფლების საფუძველზე) აღმოჩნდა ნივთი

მოსარგებლის ფაქტობრივი ბატონობის არეალში (ნორმის მე-4 ნაწილი). თუ პირი, რომელიც იყენებს სატრანსპორტო საშუალებას მისი მფლობელის ნებართვის გარეშე (არამართლზომიერი მფლობელი), ამ სატრანსპორტო საშუალების ექსპლუატაციით მიაყენებს ზიანს სხვას, სამოქალაქო პასუხისმგებლობა დაეკისრება მას და არა სატრანსპორტო საშუალების მფლობელს.

საკასაციო სასამართლო არაერთ გადაწყვეტილებაში/განჩინებაში განმარტავს: „კანონისმიერი ვალდებულებითი ურთიერთობიდან გამომდინარე პასუხისმგებლობის დაკისრების ერთ-ერთ საფუძველს დელიქტური ვალდებულება წარმოადგენს, რომლისაგან ნაწარმოები პასუხისმგებლობის გენერალური დათქმაც მოცემულია **სამოქალაქო კოდექსის 992-ე მუხლში**. ნორმის თანახმად, პასუხისმგებლობის დაკისრების საფუძველია შემდეგი ელემენტების კუმულატიური ერთობა: პირის ბრალეული (განზრახი ან გაუფრთხილებელი) ქმედება; ზიანი; მიზეზობრივი კავშირი მართლსაწინააღმდეგო ქმედებასა და დამდგარ ზიანს შორის. შეიძლება ითქვას, რომ **ავტოსატრანსპორტო საშუალების ექსპლუატაციის შედეგად გამოწვეული ზიანის ანაზღაურება დელიქტური ვალდებულების კერძო შემთხვევაა და მიუხედავად ბრალისა, მომეტებული საფრთხის წყაროს იურიდიულ მფლობელს (რომელიც შეიძლება მესაკუთრედაც განვიხილოთ) აკისრებს ზიანის ანაზღაურების ვალდებულებას, კერძოდ: სამოქალაქო კოდექსის 999-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, მგზავრების გადაყვანისა და ტვირთების გადაზიდვისთვის გათვალისწინებული სატრანსპორტო საშუალების მფლობელი, თუ მისი სატრანსპორტო საშუალების ექსპლუატაციას მოჰყვა ადამიანის სიკვდილი, დასახიჩრება ან ჯანმრთელობის მოშლა, ანდა ნივთის დაზიანება, ვალდებულია დაზარალებულს აუნაზღაუროს აქედან წარმოშობილი ზიანი. მოხმობილი ნორმა ადგენს სატრანსპორტო საშუალების იურიდიული მფლობელის ვალდებულებას, ნორმაში ჩამოთვლილ სიკეთეთა ხელყოფის შემთხვევაში, აგოს პასუხი. თავის მხრივ, ნორმის სუბიექტები არიან ვალდებული და დაზარალებული პირები. ვალდებულ პირად კანონი განიხილავს ნივთის მფლობელს, ანუ პირს, რომელსაც ამ ქონებაზე საკუთრება მართლზომიერად აქვს მოპოვებული, თუმცა, მფლობელი, როგორც ზიანის ანაზღაურებაზე პასუხისმგებელი პირი, შეიძლება იყოს, როგორც პირდაპირი, ისე - არაპირდაპირი. ამ უკანასკნელ შემთხვევაში სახეზე გვყავს კვლავ „მფლობელი“ (არაპირდაპირი) და „მოსარგებლე“ (პირდაპირი მფლობელი) (იხ. სუსგ №-----
----- 9 ნომბერი, 2010 წელი, ას----- ა-----, 15/07/2010 წ.).**

უზენაესი სასამართლოს მიერ დამკვიდრებული ერთგვაროვანი პრაქტიკის თანახმად, სამოქალაქო კოდექსის 999-ე მუხლით

გათვალისწინებულ გამონაკლისს საფუძვლად უდევს ის გარემოება, რომ სატრანსპორტო საშუალება პოტენციური საფრთხის წყაროა და მისი მოხმარება

განაპირობებს შედარებით მაღალი ხარისხით საზიანო შედეგების მიღების შესაძლებლობას, ვიდრე სხვა ჩვეულებრივი საქმიანობისას. ავტოსატრანსპორტო საშუალების ამგვარი თვისების გამო იგი მომეტებული საფრთხის წყაროდაა მიჩნეული და, მიუხედავად იმისა, რომ მისი მოხმარება სამართლებრივად ნებადართულია, პასუხისმგებლობა მომეტებული საფრთხის წყაროდან მომდინარე ზიანისათვის, ჩვეულებრივ, სამოქალაქო სამართლებრივ პასუხისმგებლობასთან შედარებით უფრო მკაცრია - ზიანის ანაზღაურების ვალდებულება მომეტებული საფრთხის წყაროს მფლობელს ბრალის მიუხედავად ეკისრება. აღნიშნული გამოწვეულია იმ მატერიალური ობიექტების ფლობითა და სარგებლობით (ექსპლუატაციით ან ნებისმიერი ფორმით მისი გამოყენებით), რომელსაც განსაკუთრებული ხარისხობრივი თვისება აქვთ და ადამიანის მხრიდან მასზე სრული კონტროლის დამყარება შეუძლებელია (იხ. სუსგ №----- 9 ნომბერი, 2010 წელი).

საქ---თველოს უზენაესი სასამართლოს განმარტებით - „სსკ-ის 992-ე მუხლით, პირი, რომელიც სხვა პირს მართლსაწინააღმდეგო, განზრახი ან გაუფრთხილებელი მოქმედებით მიაყენებს ზიანს, ვალდებულია აუნაზღაუროს მას ეს ზიანი. მოხმობილი ნორმიდან გამომდინარე, არც ავტომანქანის მესაკუთრეს და არც დამქირავებელს მართლსაწინააღმდეგოდ, განზრახ ან გაუფრთხილებლობით არ მიუყენებიათ ზიანი დაზარალებული მძღოლისათვის, შესაბამისად, თუკი არ არსებობს წინაპირობა, რომ ნივთის მესაკუთრე და დამქირავებელი მოქმედებდნენ, რათა ზიანი მიეყენებინათ დაზარალებული მძღოლისათვის, არ არსებობს ქმედება (მოქმედება ან უმოქმედობა), რომლის შედეგადაც დგება ზიანი, მაშასადამე, არ არსებობს ზიანის ანაზღაურების მოთხოვნის შესაძლებლობა იმ პირისაგან, რომელსაც არ განუხორციელებია ქმედება და არ წარმოიშვება ასეთი პირის მიერ ზიანის ანაზღაურების ვალდებულება. განსახილველ შემთხვევაში, მესაკუთრისა და დამქირავებლის დელიქტური მოქმედება არ არსებობს, შესაბამისად, ისინი ვერ აირიდებდნენ იმ ინციდენტს, რომელსაც მათთან არ აქვს კავშირი, რაც, მათ მიმართ, დაზარალებულის მოთხოვნის ფაქტობრივ და სამართლებრივ საფუძვლებს გამოორიცხავს...“ ამავე განჩინებაში საკასაციო პალატამ ყურადღება გაამახვილა პასუხისმგებელ პირთა წრეზე და განმარტა „საგზაო ინციდენტი გამოწვეული იყო მართვის უფლების არმქონე მძღოლის მიერ საგზაო მოძრაობის წესების დარღვევით. ამ უკანასკნელის ხელთ ავტომანქანა, სამართლებრივი საფუძვლის გარეშე, აღმოჩნდა მეგობრისაგან, რომელსაც, თავის მხრივ, ასევე არამართლზომიერად ჰქონდა მამისგან (მფლობელისაგან) მიღებული დაქირავებული ავტომანქანა. ავტომანქანის მფლობელმა, თავისი მოქმედებით, ხელი შეუწყო ზიანის დადგომას, როდესაც დაქირავებული მანქანა, სიტყვიერი შეთანხმებით, გადასცა თავის შვილს, ამ უკანასკნელმა კი მეგობარს - მართვის უფლების არმქონე მძღოლს. შესაბამისად, ნივთის მესაკუთრისა და დამქირავებლის კავშირი დელიქტთან გამოორიცხულია, ... სასარჩელო მოთხოვნის სამართლებრივი საფუძვლიანობა შეიძლება

გამომდინარეობდეს მხოლოდ ავტომანქანის მფლობელის, მისი შვილისა და მართვის უფლების არმქონე მძღოლის ქმედებიდან, მაღალი ალბათობით, სარჩელის დაკმაყოფილება შეუძლებელია ავტომანქანის მესაკუთრისა და გამქირავებლის წინააღმდეგ. (იხ.სუსგ №ას-906-856-2015, 12 ნოემბერი, 2015 წელი).

განსახილველ შემთხვევაში შეფასების საგანია გვაქვს თუ არა სახეზე შპს „ფ----- ქ---“-ის, როგორც მომეტებული საფრთხის წყაროს - ავტოსატრანსპორტო საშუალების მესაკუთრის, სოლიდარული პასუხისმგებლობის საფუძველი.

სადავო არ არის გარემოება, რომ T-- 3-- სახელმწიფო ნომრით რეგისტრირებული მიკროავტობუსის მესაკუთრეს წარმოადგენს შპს „ფ----- ქ---“.

შპს „ფ----- ქ---“-სა (მეიჯარე) და ლ---- გ-----ეს (მოიჯარეს) შორის 2017 წლის 07 ივლისს გაფორმებულია იჯარის ხელშეკრულება, რომლითაც მეიჯარის საკუთრებაში არსებული ხელშეკრულების საგანი 2011 წლის გამოშვება M2 კატეგორიის ავტობუსი -„F--- t-----“, T-- 3-- სახელმწიფო ნომრით მოიჯარეს დროებით სარგებლობაში გადაეცა ერთი წლის ვადით. ავტოსაგზაო შემთხვევა მოხდა 2017 წლის 21 ნოემბერს და არ არის სადავო გარემოება, რომ ლ---- გ-----ე მართავდა იჯარის საგანს.

სასამართლო განმარტავს, რომ სატრანსპორტო საშუალების მფლობელად მიიჩნევა პირი, ვინც **იურიდიული საფუძვლით ახორციელებს ამ ნივთზე ფაქტობრივ ბატონობას.**

განსახილველ შემთხვევაში, მხარეთა შორის გაფორმებული იჯარის ხელშეკრულების საფუძველზე, მფლობელობის გადაცემა იმგვარი იურიდიული მნიშვნელობის მქონე მოქმედებაა, რომელიც დელიქტური ვალდებულებისაგან ათავისუფლებს მომეტებული საფრთხის წყაროს მესაკუთრეს (სკ-ის 999.4 მუხლი), ამ შემთხვევაში შპს „ფ----- ქ---“-ს. მფლობელს, იჯარის ხელშეკრულების იურიდიული საფუძვლით, წარმოადგენს ლ---- გ-----ე, რომელიც ამავე დროს ფაქტობრივად მართავდა სატრანსპორტო საშუალებას ავტოსაგზაო შემთხვევის დროს. შესაბამისად, შპს „ფ----- ქ---“-ის ნივთი მოსარგებლის ფაქტობრივი ბატონობის არეალში აღმოჩნდა შესაბამისი სამართლებრივი საფუძვლით (იჯარის ხელშეკრულებით), რომელსაც მფლობელობა მართლზომიერად ჰქონდა მოპოვებული, რაც გამორიცხავს ნივთის მესაკუთრის პასუხისმგებლობას.

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე მოპასუხე შპს „ფ----- ქ---“-ს ვერ დაეკისრება პასუხისმგებლობა მიყენებული ზიანისათვის 992-ე, 998-ე, 999-ე მუხლების

საფუძველზე.

რაც შეეხება მოპასუხე ლ---- გ-----ის მიმართ მოთხოვნას - მოცემულ შემთხვევაში, სახეზეა: 1. ზიანი - დადგენილია, რომ მ----- ზ-----ეს მიადგა ზიანი; 2. სახეზეა მართლწინააღმდეგობა - დადგენილია, რომ ლ---- გ-----ემ დაარღვია საგზაო მოძრაობის წესები, რაც გამოიხატა ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევის ჩადენაში; 3. არსებობს მიზეზობრივი კავშირი ქმედებასა და დამდგარ შედეგს შორის - რომ არა ლ---- გ-----ის მიერ საგზაო მოძრაობის წესების დარღვევა, არ დაზიანდებოდა ავტომობილი და შესაბამისად, მ----- ზ-----ეს არ მიადგებოდა ავტომობილის დაზიანებით მიყენებული ზიანი.

შესაბამისად, მოცემულ შემთხვევაში სახეზეა ლ---- გ-----ის მიერ დელიქტური პასუხისმგებლობის საფუძველით ზიანის ანაზღაურების ყველა წინაპირობა.

საქ---თველოს სამოქალაქო კოდექსის 408-ე მუხლიდან გამომდინარე, იმ პირმა, რომელიც ვალდებულია აანაზღაუროს ზიანი, უნდა აღადგინოს ის მდგომარეობა, რომელიც იარსებებდა, რომ არ დამდგარიყო ანაზღაურების მაკალდებულზელი გარემოება. აქედან გამომდინარე, ზიანი პასუხისმგებელმა სუბიექტმა უნდა აანაზღაუროს სრულად. ამავე კოდექსის 409-ე მუხლი კი ადგენს შემდეგს: თუ ზიანის ანაზღაურება პირვანდელი მდგომარეობის აღდგენით შეუძლებელია ან ამისათვის საჭიროა არათანაზომიერად დიდი დანახარჯები, მაშინ კრედიტორს შეიძლება მიეცეს ფულადი ანაზღაურება.

მოცემულ საქმესთან დაკავშირებით, სასამართლოს მიაჩნია, რომ მოსარჩელეს ზიანი უნდა აუნაზღაურდეს სრულად, მის მიერ გაწეული ხარჯისა და მოთხოვნილი ოდენობის ფარგლებში (2 795,00 ლარი).

7. საპროცესო ხარჯები

საქ---თველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 53-ე მუხლის პირველი ნაწილის მიხედვით, იმ მხარის მიერ გაღებული ხარჯების გადახდა, რომლის სასარგებლოდაც იქნა გამოტანილი გადაწყვეტილება, ეკისრება მეორე მხარეს, თუნდაც ეს მხარე გათავისუფლებული იყოს სახელმწიფო ბიუჯეტში სასამართლო ხარჯების გადახდისაგან. თუ სარჩელი ნაწილობრივ დაკმაყოფილდა, მაშინ ამ მუხლში აღნიშნული თანხა მოსარჩელეს მიეკუთვნება იმ მოთხოვნის პროპორციულად, რომელიც სასამართლოს გადაწყვეტილებით იქნა დაკმაყოფილებული, ხოლო მოპასუხეს - სარჩელის მოთხოვნის იმ ნაწილის პროპორციულად, რომელზედაც მოსარჩელეს უარი ეთქვა. იმ მხარის წარმომადგენლობისათვის გაწეულ ხარჯებს, რომლის სასარგებლოდაც იქნა გამოტანილი გადაწყვეტილება, სასამართლო დააკისრებს მეორე მხარეს გონივრულ ფარგლებში, მაგრამ არაუმეტეს დავის საგნის ღირებულების 4 პროცენტისა, არაქონებრივი დავის შემთხვევაში - განსახილველი საქმის მნიშვნელობისა და სირთულის გათვალისწინებით, 2000

ლარამდე ოდენობით.

მოპასუხე ლ---- გ-----ეს მოსარჩელის სასარგებლოდ უნდა დაეკისროს იურიდიული მომსახურების ხარჯის 111.8 ლარისა და სახელმწიფო ბაჟის 100 ლარის ანაზღაურება.

8. უზრუნველყოფის ღონისძიებასთან დაკავშირებული საკითხები.

საქ---თველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 199¹-ე მუხლის თანახმად, სარჩელის მიღებაზე უარის თქმის, სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის, სარჩელის განუხილველად დატოვების ან საქმის წარმოების შეწყვეტის შემთხვევაში სასამართლო თავისი გადაწყვეტილებით (განჩინებით) აუქმებს ამ სარჩელთან დაკავშირებით გამოყენებულ უზრუნველყოფის ღონისძიებას, რაც საჩივრდება ამ გადაწყვეტილების (განჩინების) გასაჩივრებისათვის კანონით დადგენილი წესით. მხარეთა მორიგების შემთხვევაში სასამართლო აუქმებს უზრუნველყოფის ღონისძიებას, თუ მხარეები სხვა რამეზე არ შეთანხმდებიან. განსახილველ შემთხვევაში რამდენადაც სარჩელი შპს „ფ----- ქ---“-ის წინააღმდეგ არ დაკმაყოფილდა, უნდა გაუქმდეს 2017 წლის 11 დეკემბრის განჩინებით გამოყენებული უზრუნველყოფის ღონისძიება.

სარეზოლუციო ნაწილი

სასამართლომ იხელმძღვანელა საქ---თველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის მე-8; მე-3, 53-ე, 199¹-ე, 244-ე, 248-ე, 257-ე, 364-ე, 369-ე მუხლით და

გ ა დ ა წ ყ ვ ი ტ ა:

1. მ----- ზ-----ის სარჩელი ნაწილობრივ დაკმაყოფილდეს.
2. მოპასუხე ლ---- გ-----ეს მოსარჩელის სასარგებლოდ დაეკისროს 2795 ლარის ანაზღაურება.
3. მოპასუხე ლ---- გ-----ეს მოსარჩელის სასარგებლოდ დაეკისროს იურიდიული მომსახურების ხარჯის 111.8 ლარის ანაზღაურება.
4. მოპასუხე ლ---- გ-----ეს მოსარჩელის სასარგებლოდ დაეკისროს სახელმწიფო ბაჟის სახით 100 ლარის ანაზღაურება.
5. მ----- ზ-----ის სარჩელი მოპასუხე შპს „ფ----- ქ---“-ის მიმართ არ დაკმაყოფილდეს.
6. გაუქმდეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 11 დეკემბრის განჩინებით გამოყენებული სარჩელის უზრუნველყოფის ღონისძიება.

7. გადაწყვეტილება შეიძლება გასაჩივრდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოში დასაბუთებული გადაწყვეტილების ჩაბარებიდან 14 დღის ვადაში (მდ. თბილისი, გრ. რობაქიძის გამზ. №7ა) სარეზოლუციო ნაწილის მე-8 პუნქტით გათვალისწინებული წესების დაცვით თბილისის საქალაქო სასამართლოს მეშვეობით (მდ. თბილისი, დ. აღმაშენებლის ხეივანი, მე-12 კმ, №6).

8. გადაწყვეტილების გასაჩივრების მსურველი მხარე, თუ ის ესწრება გადაწყვეტილების გამოცხადებას ან მისთვის ცნობილია გადაწყვეტილების გამოცხადების თარიღი, ვალდებულია გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადებიდან არა უადრეს 20 და არა უგვიანეს 30 დღისა, გამოცხადდეს თბილისის საქალაქო სასამართლოში და ჩაიბაროს გადაწყვეტილების ასლი. წინააღმდეგ შემთხვევაში გასაჩივრების ვადის ათვლა დაიწყება გადაწყვეტილების გამოცხადებიდან 30-ე დღეს. ამ ვადის გაგრძელება და აღდგენა დაუშვებელია.

მოსამართლე

ლილი ტყემალაძე